

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ
& ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ**

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

Αθήνα, 2 Απριλίου 2012

**ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΔΗΜΗΤΡΗ ΡΕΠΠΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ
ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ
ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ «ZOUGLA.GR»
ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΚΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟ (13:10)**

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Καλό μεσημέρι κ. Ρέππα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Καλό μεσημέρι στους ακροατές μας!

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Πάνω που λέγαμε για την αυτοοργάνωση των πολιτών...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Ως ιδέα η αυτοοργάνωση είναι πολύ ελκυστική. Μακάρι και στην πράξη οι άνθρωποι να μπορούν να οργανώσουν τη συνύπαρξη και συνεργασία τους με κανόνες ισοτιμίας, δημοκρατικούς. Δεν είναι εύκολο πάντως.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Δώσαμε λόγο τιμής - δεν είναι δουλειά μας να πουλάμε πατάτες, λάδι, τυρί και μέλι. Αλλά δώσαμε λόγο τιμής να υλοποιήσουμε αυτό που πολλές Κυβερνήσεις δεν μπόρεσαν να υλοποιήσουν. Δηλαδή είναι αστείο η Ελλάδα να έχει πατατοπαραγωγούς, οι οποίοι καλύπτουν το 1/10 των αναγκών της χώρας και αυτές οι πατάτες να σαπίζουν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Η συζήτηση αυτή γίνεται πολλές δεκαετίες. Ο αείμνηστος Ανδρέας Παπανδρέου είχε μιλήσει για την ανάγκη να κλείσουμε την ψαλίδα ανάμεσα στο χωράφι και το ράφι. Βεβαίως, όπως είπατε πριν στο σχόλιό σας, οι έμποροι και το εμπόριο παίζουν ένα πολύ σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη, γιατί φέρνουν σε επαφή τον παραγωγό με τον καταναλωτή. Αλλά, όπου ο παραγωγός μπορεί να έχει άμεση σχέση με τον καταναλωτή, και αυτό μπορεί να γίνει κυρίως σε προϊόντα του πρωτογενούς τομέα, με την ανάπτυξη ενός υγιούς συνεταιριστικού κινήματος, αυτό θα ήταν ευχής έργον και θα βοηθούσε πολύ την ενίσχυση της αγοραστικής δύναμης του καταναλωτή και την αύξηση του εισοδήματος του παραγωγού.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Μετά την αλλαγή του νομίσματος γνωρίζετε πολύ καλά τι έπαθαν όλες οι φτωχές χώρες του Νότου στην Ευρώπη, όχι μόνον η Ελλάδα, ανάμεσά σε αυτές και πλούσιες χώρες, όπως η Ιταλία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Αναλόγως. Οι χώρες που έμειναν προσηλωμένες στην παραγωγή προϊόντων που είχαν παράδοση να παράγουν, νομίζω ότι στα προϊόντα αυτά μπορούν να μείνουν ανταγωνιστικές. Η Ελλάδα σε παραγωγή αγροτικών προϊόντων, θα μπορούσε κάτω από προϋποθέσεις να παραμένει ανταγωνιστική. Απλώς αποσυρθήκαμε από τον πρωτογενή τομέα. Η κοινωνική κινητικότητα οδήγησε –κι αυτό δεν είναι κάτι το οποίο κατακρίνω- την κάθε οικογένεια να θέλει να έχει το δικό της γιατρό, το δικό της αρχιτέκτονα, το δικό της δικηγόρο. Σπούδασαν τα παιδιά. Και τα παιδιά των αγροτών που το ποσοστό τους στην ελληνική κοινωνία ήταν περίπου στο 35% το 1981, μετακινήθηκαν και έτσι συγκροτήθηκε η περίφημη αστική τάξη, η μεσαία αστική τάξη. Η μεσαία τάξη στην Ελλάδα έτσι συγκροτήθηκε. Σήμερα, ο αγροτικός πληθυσμός είναι κάτω από το 10%.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Μιλάω με έναν άνθρωπο πολιτικά προπονημένο και έμπειρο, και θέλω να πω και δημόσια, και έντιμο, γιατί ούτε σας χαϊδεύω τα αυτιά, ούτε τίποτα. Εγώ προ πολλού έχω εγκαταλείψει τη νοοτροπία του «φταίνει οι πολιτικοί». Φταίνει τα μούτρα μας και αυτοί που ψηφίζουμε. Επομένως έχουμε κάποια ευθύνη για ό,τι ψηφίζουμε και αποφασίζουμε, είναι ο καθρέφτης του εαυτού μας η πολιτική ζωή του τόπου τούτην την ώρα, πώς να το κάνουμε. Δεν μπορούμε να λέμε φταίνει οι πολιτικοί.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Το θέμα είναι να συνεργαστούμε για να ξεπεράσουμε την κρίση. Και η εθνική συνέργεια για την οποία μιλώ, απαιτεί να συμβάλλουμε όλοι. Και πρωτίστως οι πολιτικοί, που έχουν την ευθύνη να λαμβάνουν αποφάσεις και υπογράφουν την εφαρμογή της πολιτικής, αλλά και καθένας από τη δική του πλευρά μπορεί να συμβάλλει.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Κύριε Ρέππα, την προηγούμενη εβδομάδα δημοσιεύσαμε τα απόρρητα αρχεία του «Φόρειν Όφισ», για τους Έλληνες πολιτικούς και την Ελλάδα, από το 1978 μέχρι σχεδόν σήμερα. Δεν είμαι λάτρης αυτής της άποψης και της πολιτικής και της διπλωματίας, ούτε αμερικανόφιλος, ούτε αγγλόφιλος, το γνωρίζετε άλλωστε, όμως θέλω να πω ότι με τρόπο γλαφυρό περιέγραψαν την ύπαρξη και τη διαιώνιση ενός οθωμανικού κράτους. Με μπαχτσίσι, ρουσφέτι και ό,τι άλλο συνεπάγεται χαράτσι, που ούτως ή άλλως

είναι της μόδας τώρα, τον κεφαλικό φόρο. Επομένως, η αλλαγή νοοτροπίας είναι το ζητούμενο. Και το επαναλαμβάνω, είναι η μόνη φράση που μου άρεσε από τα λόγια του Γιώργου Παπανδρέου, όταν ανέλαβε την εξουσία και η οποία ουδέποτε έχει υλοποιηθεί. «Δεν αλλάζει νοοτροπία με χάδια αυτός ο λαός». Έληξε!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Πρέπει όμως να κάνουμε τις όποιες αλλαγές, με έναν τρόπο ο οποίος είναι ώριμος και στη συνείδηση των πολιτών. Εδώ έχουμε το εξής δομικό, διαρθρωτικό πρόβλημα: Έχουμε ένα αποδιαρθρωμένο παραγωγικό μοντέλο, ξεπερασμένο, απαρχαιωμένο και ένα σύγχρονο, προωθημένο, καταναλωτικό πρότυπο, το οποίο δεν μπορεί όμως να εξυπηρετηθεί, να υποστηριχθεί από το παραγωγικό μοντέλο. Αυτά πρέπει να αντιστοιχηθούν. Αυτή είναι η αλλαγή της αντίληψης για την οποία μιλάτε κι εσείς. Είναι μία πολιτισμική αλλαγή κατά βάση. Το να ζεις με έναν τρόπο που ανταποκρίνεται στις δυνατότητές σου, ως χώρα, ως οικογένεια, ως άτομο. Και βεβαίως η αλλαγή αυτή, δεν μπορεί να γίνει με ένα βίαιο τρόπο, ούτε με επανάσταση από κάτω, ούτε με ντιρεκτίβες από πάνω. Η αλήθεια είναι ότι χρειάζεται ένα νέο σχέδιο ανασυγκρότησης της χώρας – να δούμε την Ελλάδα μετά το μνημόνιο. Αλλά, αυτό το σχέδιο απαιτεί συνεννόηση, νηφάλιο διάλογο και εν πάσει περιπτώσει, και απόδοση ευθυνών σε αυτούς που ψέγουν, στις πολιτικές ηγεσίες, βεβαίως, και σε εκείνους τους κρίσιμους παράγοντες της δημόσιας ζωής που ασκούν επιρροή και έχουν εξουσία σχεδόν ίδια με τους πολιτικούς. Ας γίνει ο καταλογισμός ευθυνών, αλλά συνήθως είμαστε αυτοί που κοιτούμε πολύ προς τα πίσω – πρέπει να κοιτούμε περισσότερο μπροστά, να διδαχτούμε από αυτό που πέρασε και να δούμε τι είναι αυτό που πρέπει να κάνουμε, ώστε αυτό που έρχεται να είναι καλύτερο από αυτό που βιώσαμε στο παρελθόν.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Σωστά. Πολύ ωραία τα περιγράφετε. Επομένως, αυτή η επίπλαστη ευημερία που ζήσαμε στις δεκαετίες του '80 και του '90 δεν ανταποκρίνονταν στην οικονομική μας κατάσταση, ούτε στη θέση μας, ούτε στη βιομηχανική και εξαγωγική ικανότητα της χώρας, και καταστρέψαμε την πρωτογενή παραγωγή – και αυτό είναι το σημαντικότερο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Είπατε κάτι για την αντίληψη. Πράγματι, δεχόμαστε κριτική. Εκφράζεται με οργή ο κόσμος για αυτούς που αποφασίζουν να μειώσουν μισθούς και συντάξεις. Σωστά. Πείτε μου, πότε οι πολίτες και οι

πολιτικοί διαμαρτυρήθηκαν, ή έστω, εξέφρασαν δημόσια έναν προβληματισμό ανησυχίας, όταν έβλεπαν να δανείζεται η χώρα, να δίνουμε αυξήσεις, χωρίς να δικαιολογείται αυτό από την οικονομική δύναμη της χώρας. Ή να κάνουμε παροχές διαφόρων ειδών, με έναν τρόπο που έκανε μεν καλύτερο το βιοτικό επίπεδό μας, αλλά ουσιαστικά δέσμευε και χρέωνε τη χώρα.

Δεν διαμαρτύρεται κανείς στα ευχάριστα – διαμαρτυρόμαστε όλοι στα δυσάρεστα. Τα δυσάρεστα έρχονται όμως, όταν τα ευχάριστα δεν δικαιολογούνται από την πραγματικότητα των συνθηκών .

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Προέρχεστε από έναν τόπο που δεν είναι πλούσιος. Αρκάς είστε αν δεν κάνω λάθος. Και οι άνθρωποι εκεί διακρίθηκαν για το πνεύμα. Η παιδεία ήταν η μόνη σανίδα σωτηρίας. Έχω ζήσει στην Δημητσάνα, στις περιοχές αυτές.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Και γνωρίζετε ότι οι Αρκάδες μετακινήθηκαν σε άλλες περιοχές – και στην Αττική- και έχουν διαπρέψει σε όλους τους τομείς, όπου κι αν ασχολήθηκαν.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Όπως και οι άνθρωποι από την Αιτωλοακαρνανία, από το Καρπενήσι, από τα Γρεβενά. Υπάρχουν περιοχές φτωχές στον τόπο αυτό που έβγαζαν μόνο καλά κεφάλια. Τίποτε άλλο. Όμως, πρέπει να σας πω ότι δεν θα ζητήσω από τον βιοτέχνη, δεν θα ζητήσω από τον γεωργό, τον οικοδόμο, τα ρέστα γιατί δεν διαμαρτυρήθηκε για το δανεισμό της χώρας. Θα ζητήσω τα ρέστα από τους Πρωθυπουργούς, από τους Υπουργούς Οικονομικών, από τους ατζέντηδες τους, τους συμβούλους τους, από όλους αυτούς. Γιατί αν δεν κάνω λάθος, ο πολιτικός το να είναι μπροστάρης, αυτό σημαίνει – ότι πρέπει να σκέφτεται πριν από τους άλλους, για αυτούς.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Προσυπογράφω απολύτως. Όταν είσαι ηγέτης, οφείλεις ως ταγός, να καθοδηγείς την χώρα υπηρετώντας το εθνικό συμφέρον και το δημόσιο συμφέρον. Όχι να είσαι υπέρμετρα χρήσιμος στον εαυτό σου και όχι βεβαίως να υπηρετείς ή να εξυπηρετείς αυτούς τους οποίους απευθύνεσαι για να κερδίσεις την ψήφο τους.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Επειδή λοιπόν γνωρίζω την εντιμότητά σας, εγώ ως Ρέππας, θα τους έριχνα δυο μούντζες εδώ και πέντε χρόνια και θα τους έλεγα, κοιτάξτε, αυτό που κάνετε δεν έχει καμία λογική. Δεν έχει κανένα λόγο να μοιράζομαι την αξιοπρέπειά μου μαζί σας, στους δρόμους, στα πεζοδρόμια στα καφενεία, να ακούω οχλαγωγίες, ύβρεις και να τρώω γιαούρτια.

Αυτή είναι η διαφορά μας η πολιτική. Ότι χρειάζεται κάποιο αισθητήριο, δηλαδή να αντιδράσεις λίγο νωρίτερα. Γιατί δέχεστε να μοιράζεστε μαζί τους την αξιοπρέπειά σας.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Εγώ είμαι ο τελευταίος ο οποίος θα απεκδυθώ των ευθυνών μου. Έχω κι εγώ ευθύνη. Και ξέρετε, όσοι ανήκουμε σε ένα πολιτικό κόμμα, λέω ότι ανήκουμε σε αυτό, χωρίς να διαπραγματευόμαστε τη σχέση που έχουμε μαζί του, χωρίς να σημαίνει ότι καλυπτόμεθα 100%. Είναι μια επιλογή που κάναμε. Η οικονομία της φύσης, που σας έκανε εσάς έναν καλό δημοσιογράφο ή που έκανε εμένα πολιτικό. Πρέπει να δεχτούμε ότι δεν υπάρχει πρόοδος εάν δεν λειτουργεί και το πολιτικό σύστημα, με κόμματα τα οποία είναι σύγχρονα, τα οποία είναι ισχυρά κόμματα, τα οποία σε τελευταία ανάλυση οι πολίτες ψηφίζουν –και τους πολιτικούς, επιλέγουν οι πολίτες. Είμαστε ένας καθρέφτης του άλλου στην κοινωνία.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Ωραία, λοιπόν, πώς θα αλλάξεις τη νοοτροπία μιας οθωμανικής δομής, ενός σύγχρονου υποτίθεται ευρωπαϊκού κράτους, ενός κράτους που θέλει να ανταγωνιστεί τα ομόλογα κράτη στην Ευρώπη, όταν ας πούμε στο κόμμα σας επανειλημμένα υπάρχει, στο ΠΑΣΟΚ δηλαδή, η ίδια νοοτροπία. Τι έχουμε; Εκλογές για το κόμμα – ποιος θα γίνει Πρόεδρος. ΟΚ, εντάξει, ένας υποψήφιος. Μα αυτό μοιάζει με ανέκδοτο. Ένας υποψήφιος κάθε φορά που έχουμε εκλογές. Είναι έντιμο; Είναι ωραίο; Αισθητικά, πολιτικά, αρμόζει; Βλέπετε ότι λοιδορεί η κοινωνία όλη αυτό το οποίο συνέβη με τον Γιώργο Παπανδρέου, συνέβη τώρα και με τον Βαγγέλη Βενιζέλο, το κόμμα χειροκροτεί, οι χειροκροτητές είναι παρόντες και ο κόσμος σκεπτικός μένει πάνω από αυτή τη συμπεριφορά...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Έχουμε δύο παραδείγματα τέτοιας διαδικασίας. Έχουμε παράδειγμα εκλογικής διαδικασίας για την ανάδειξη Προέδρου με έναν υποψήφιο, έχουμε και το παράδειγμα της ανάδειξης Προέδρου μέσω διαδικασίας στην οποία συμμετείχαν περισσότεροι υποψήφιοι και μάλιστα εκδηλώθηκε σφοδρότατη σύγκρουση μεταξύ των υποψηφίων και των ανθρώπων που υποστήριζαν τον κάθε υποψήφιο.

Θέλω να πω ότι, πρέπει να λειτουργούμε με βάση κάποιους κανόνες. Οι κανόνες αυτοί περιέχουν προϋποθέσεις και κριτήρια που πρέπει πάντα να τηρούνται, με τρόπο απόλυτο και ανελαστικό για να είμαστε αξιόπιστοι. Εφόσον

αυτές τις προϋποθέσεις συγκεντρώνει κάποιος, μπορεί, όπως προβλέπεται και στην περίπτωση μας, να είναι υποψήφιος.

Έτυχε λοιπόν να συντρέχει σε ένα πρόσωπο η συνδρομή όλων αυτών των παραγόντων, αυτήν την περίοδο. Κατηγορούμαστε για αυτό ή δεχόμαστε κριτική για αυτό. Ανάλογη κριτική, αλλά από την άλλη κατεύθυνση δεχτήκαμε και το 2007, όταν κάποιοι είπαν, μα είστε το ίδιο κόμμα όταν προσπαθεί ο ένας περίπου να βγάλει τα μάτια του άλλου;

Εμείς, ότι κι αν κάνουμε, είμαστε εκτεθειμένοι στην κριτική των πολιτών, βεβαίως και των δημοσιογράφων που κάνουν τα σχόλιά τους, γιατί έτσι πρέπει να είμαστε.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Σωστά, αλλά πρέπει να δέχεστε την κριτική για το δημοκρατικότερο, παρά για το πιο ασφαλές, που είναι ο μοναδικός υποψήφιος. Ό,τι δεν αρμόζει με τους κανόνες της Δημοκρατίας. Επί τω δημοκρατικότερο, δηλαδή, ωραίο είναι να υπάρχουν υποψήφιοι και εάν δεν υπάρχουν, αυτό δείχνει ότι υπάρχει ένδεια. Αυτή τη φτώχεια οφείλεις να την καταγράψεις, να την αναλύσεις και να δεις γιατί. Εντάξει δεν το συζητάω για τον Ανδρέα Παπανδρέου, ήταν μια άλλη εποχή εκείνη, υπάρχει μια προσωπολατρία, υπάρχει μια πατριαρχική δομή.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Οι ιστορικές συνθήκες κάθε περιόδου είναι αυτές που παίζουν το ρόλο τους.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Σωστά, αλλά είμαστε πίσω όμως σε σχέση με αυτό που αντιλαμβάνονται ως Δημοκρατία οι Ευρωπαίοι, στην Κεντρική Ευρώπη. Και στη Νότια Ευρώπη, γιατί αυτά δεν συμβαίνουν ούτε στην Ισπανία, ούτε στην Ιταλία, ούτε στην Πορτογαλία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Η συζήτηση αυτή είναι εξαιρετική και σας ευχαριστώ για την ευκαιρία που μου δίνετε. Κύριε Τριανταφυλλόπουλε, το πιο δημοκρατικό είναι να εγκαθιδρύουμε κανόνες και να τους τηρούμε, να σεβόμαστε τους κανόνες. Αν δεν σεβόμαστε τους κανόνες δεν θα μπορούμε να συνυπάρχουμε μεταξύ μας μέσω των διαφορών μας. Συνυπάρχουμε σε μία κοινωνία, αν και είμαστε διαφορετικοί, επειδή μας δεσμεύουν κοινοί κανόνες. Αν συμφωνήσουμε στον κανόνα, υπάρχει περίπτωση να συμφωνήσουμε και στην ουσία. Αν δεν συμφωνήσουμε στη διαδικασία που προβλέπει ο κανόνας, δεν υπάρχει περίπτωση να συμφωνήσουμε και στην ουσία.

Ο κανόνας λοιπόν είναι πολύ συγκεκριμένος για το πώς θα αναδείξουμε τον αρχηγό μας. Τηρήσαμε αυτόν τον κανόνα. Βεβαίως, οι απώλειες μπορεί να υπάρχουν, είτε προς τα πάνω, είτε προς τα κάτω. Πολλά πράγματα θα έπρεπε να είναι διαφορετικά. Αλλά ο κανόνας, είναι κανόνας.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Εγώ πάντως στενοχωριέμαι γιατί στην Ιταλία οι Πρωθυπουργοί γίνονταν Υπουργοί και οι Υπουργοί Πρωθυπουργοί στην ίδια Κυβέρνηση πριν από 30 χρόνια κι εδώ δεν εννοούμε να το κατανοήσουμε.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Είναι καλό αυτό. Αυτή η κινητικότητα, η ανάληψη καθηκόντων χωρίς κάποιος πολιτικός να θεωρεί ότι έχει ένα πολιτικό κεκτημένο, το οποίο του δίνει ένα «πολιτικό τουπέ» ώστε να μην κάνει κάτι λιγότερο από αυτό που έκανε πριν, δείχνει και πολιτισμό και αισθητική και δεοντολογία.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Δηλαδή είναι ακατανόητο να είναι Πρωθυπουργός ο Ρέππας και να είναι Υπουργός του ο Παπανδρέου. Αυτό είναι κανόνας έξω. Εδώ δεν υφίσταται. Και με στενοχωρεί γιατί τα κόμματα μέσα μοιάζουν σαν τις φυλές της Λιβύης. Σκοτώνονται μεταξύ τους. Τα ρεύματα υπάρχουν. Στην Ιταλία μόνον ένα κόμμα δεν είχε ρεύματα, το Κομμουνιστικό Κόμμα του Μπερλίνγκουερ. Απέκτησε, εκ των πραγμάτων στην πορεία. Δεν γινόταν διαφορετικά. Τα υπόλοιπα είχαν ρεύματα, με ξεχωριστούς προϋπολογισμούς, ξεχωριστά έντυπα, ξεχωριστά κανάλια. Ένας πλούτος, ένας πλουραλισμός. Στην Αμερική, αυτοί οι λίγοι που ψηφίζουν, όταν ψηφίσουν την επόμενη μέρα όλοι λένε «ο Πρόεδρος μας». Εδώ, έτσι και βγει ένας Πρωθυπουργός την επόμενη μέρα τον αμφισβητούν και πρέπει να πείσει και ζητούν εκλογές. Τι κράτος είναι αυτό;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Εγώ πιστεύω ότι η επόμενη μέρα και για το κομματικό σύστημα στην Ελλάδα θα έχει πολλά από τα στοιχεία που μόλις περιγράψατε και ισχύουν σε άλλες χώρες, εδώ και αρκετά χρόνια. Φεύγουμε πια από τα κόμματα που κινούνται στο επίπεδο του 45%. Θα πάμε σε κόμματα τα οποία θα μείνουν ισχυρά -κατά τη δική μου εκτίμηση- και στο μέλλον, ως οι πυλώνες των δύο πόλων της πολιτικής ζωής της χώρας, αλλά ταυτόχρονα τα κόμματα αυτά θα είναι πολυπολικά. Θα έχουν ισχυρό ηγέτη, ένα ισχυρό πολιτικό κέντρο, αλλά θα έχουν και ενισχυμένη συλλογικότητα. Γιατί όλα τα κόμματα θέλουν ισχυρό ηγέτη, αλλά θέλουν πλούσια εσωτερική ζωή. Η πλούσια εσωτερική ζωή κάνει ισχυρό ένα κόμμα. Όταν έχεις ισχυρό κόμμα έχεις και ισχυρό ηγέτη, όταν έχεις

ισχυρό ηγέτη έχεις και ισχυρό κόμμα. Αυτά τα δύο πάνε μαζί. Δεν υπάρχει το ένα χωρίς το άλλο.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Θέλω όμως να σας πω ότι δεν θα έχω δίλημμα ως οπαδός του ΠΑΣΟΚ για το ποιον πρέπει να ψηφίσω μεταξύ του Βενιζέλου ή του Καστανίδη, π.χ. Γιατί δεν φαντάζομε ότι αισθάνεστε εσείς εχθρό και αντίπαλο τον Καστανίδη και την Κατσέλη.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Ασφαλώς όχι.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Επομένως τι διαφορετικό θα έχει να ψηφίσει ο ψηφοφόρος του ΠΑΣΟΚ μεταξύ Βενιζέλου και Καστανίδη; Ένα δίλημμα ανύπαρκτο στην ουσία. Απλώς έχουν διαλυθεί τα κυβερνητικά κόμματα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Νομίζω ότι δεν έχουμε ανεπτυγμένη εσωτερική ζωή, δεν έχουμε δημοκρατική λειτουργία στα κόμματα σε βαθμό τέτοιο, που να εκφραζόμαστε όλοι από τις διαφορές μας.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Όποιος πει τη γνώμη του διαγράφεται. Τι μόδα είναι αυτή;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Υπάρχουν σήμερα στην ίδια κομματική στέγη, στελέχη, άτομα τα οποία μπορεί να έχουν μεταξύ τους πολύ μεγαλύτερη διαφωνία σε σχέση με τη διαφωνία που έχουν –ίσως δεν έχουν- με στελέχη εκτός κόμματος ή ακόμη και σε άλλο κόμμα. Αυτό μην σας κάνει εντύπωση. Το θέμα είναι ένα πολυσυλλεκτικό κόμμα – και τα κόμματα πρέπει να είναι πολυσυλλεκτικά για να μπορούν να έχουν μία πρόταση, αλλιώς θα είναι συντεχνιακά ή θα είναι εκπροσώπηση μιας συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Φαντάζομαι ότι επειδή χάσατε αυτό το πλεονέκτημα του πολιτικού να είναι μπροστάρης, ως πολιτικό σύστημα εννοώ, δεν αναφέρομαι σε εσάς προσωπικά...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Μας ξεπέρασαν οι εξελίξεις. Θα αναδείξει νέες ηγεσίες ο κόσμος, να το δεχθούμε αυτό, να συμφιλιωθούμε με την ιδέα ότι πέρασε η ώρα μας. Μην μας φοβίζει αυτό.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Αυτό είναι πολιτικό γίνεσθαι. Βολεύει πάρα πολύ τους πολίτες να γιαουρτώνουν έναν πολιτικό για να ρίχνουν εκεί τις ευθύνες και να τις απεμπολήσουν από πάνω τους. Αλλά λαός οποίος θάβει το πρόβλημα το οποίο έχει, όπως έκανε ο γερμανικός λαός με το ναζισμό, θα το βρει μπροστά του.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Αυτό είναι. Το μήνυμα που πρέπει να εκπέμπουμε είναι να δουλέψουμε για την Ελλάδα της παραγωγής και της απασχόλησης. Αυτή θα είναι και η Ελλάδα της συνοχής, που είναι η Ελλάδα της Δημοκρατίας. Δεν έχεις

δημοκρατία, εάν δεν έχεις συνοχή. Δεν έχεις συνοχή χωρίς απασχόληση και εισόδημα. Δεν έχεις απασχόληση και εισόδημα χωρίς παραγωγή και ανάπτυξη.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Και από την άλλη πλευρά αν λογικευτούν οι συμπατριώτες μας και βάλουν το κεφάλι κάτω, όπως οι γιαπωνέζοι σε σχέση με τη συμπεριφορά και οι γερμανοί σε σχέση με την οργάνωση και δουλέψουν, υπάρχει ελπίδα. Όχι με τέτοιους πολιτικούς όμως, οι οποίοι σφάζονται μεταξύ τους. Παίζεται ένα θέατρο κάθε μέρα «εσύ είσαι κλέφτης», «εσύ είσαι αλήτης», αυτό γίνεται. Κάνω λάθος;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Οι πολίτες, που είναι ο κατ' εξοχήν οίκος αξιολόγησης των κομμάτων και των πολιτικών, ας πάρει τις αποφάσεις του. Βρισκόμαστε σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι. Ας αποφασίσει και η κρίση του είναι σεβαστή και για τα κόμματα και για τα πρόσωπα.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Τώρα ας πάμε στο θέμα της Ομοσπονδίας των Φορτηγών Αυτοκινητιστών Ελλάδας, γιατί εσείς δεν είστε εναντίον της απελευθέρωσης των επαγγελματιών.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Ίσα – ίσα. Και κάναμε τεράστια σύγκρουση το 2010, ταλαιπωρήθηκε η δημόσια ζωή, με την προσπάθεια που κάναμε να ανοίξουμε την αγορά για φορτηγά Δ.Χ.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Εσείς τα ανοίξατε, αλλά φαίνεται ότι θέλετε να διατηρηθεί το καθεστώς για ένα διάστημα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Αναφέρεστε προφανώς στην τροπολογία που φέρεται να προωθεί ο αρμόδιος Υπουργός. Δεν την έχω υπόψη μου, από δημοσιεύματα έχω τη σχετική ενημέρωση. Εγώ διαφωνώ, αν προβλέπεται τέτοια ρύθμιση. Θεωρώ ότι είναι ένα βήμα πίσω και δεν με βρίσκει σύμφωνο. Δηλαδή τι προβλέπεται; Με το δικό μας νόμο του 2010, δώσαμε τη δυνατότητα αφού ανοίγει η αγορά, να μπορούν οι επαγγελματίες που έχουν μια συγκεκριμένη άδεια να την μετατρέπουν ώστε από φορτηγό ανοικτής χρήσης να την κάνουν βυτιοφόρα. Αυτή τη ρύθμιση, σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, την ανακαλεί ο Υπουργός και η αγορά αυτή είναι κλειστή γι' αυτούς που θα ήθελαν να αποκτήσουν μία άδεια κλειστού φορτηγού. Η αγορά έχει ανοίξει και για τα φορτηγά Δ.Χ. και αργότερα άνοιξε και για τα φορτηγά Ι.Χ. Δεν αντιλαμβάνομαι γιατί πρέπει να κάνουμε κάτι άλλο, ιδίως αυτήν την περίοδο. Εγώ συμφωνώ με την ΟΦΑΕ και ξέρετε είχαμε σφοδρή σύγκρουση τότε με τους εκπροσώπους της Ομοσπονδίας γιατί πράγματι η τομή που κάναμε, άλλαξε την κατάσταση που

επικρατούσε. Αλλά, λογικό είναι να πει κανείς ότι αυτή η αλλαγή έθιξε και επαγγελματίες οι οποίοι είχαν μάθει να δουλεύουν σε μια κλειστή αγορά. Απελευθερώθηκε το κόμιστρο, δεν υπάρχει πλαφόν και οι άνθρωποι αυτοί θέλουν να έχουν πρόσβαση και στα φορτηγά τα βυτιοφόρα. Δεν θέλουν να τους αποκλειστεί αυτή η δυνατότητα και διαφωνούν. Νομίζω ότι έχουν δίκιο. Αν όντως η ρύθμιση που διάβασα ισχύει, νομίζω ότι επειδή η Κυβέρνηση δεν είναι μονοκομματική, δεν μπορεί να σύρεται από τις αποφάσεις οι οποίες δεν έχουν συζητηθεί στο πλαίσιο της Κυβέρνησης και δεν υπάρχει ενημέρωση όλων των κομμάτων που τη στηρίζουν.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Υπήρξε και μια σύγκρουση μεταξύ υμών και του Ραγκούση για το θέμα των ταξί, πάλι με αφορμή τότε το θέμα της απελευθέρωσης. Σίγουρα σε μια χώρα δημοκρατική, που έχει αρχές και οργάνωση, θα πρέπει να απελευθερώνονται όλα τα επαγγέλματα. Υπάρχουν όμως και άνθρωποι που θυσιάστηκαν, θυσίασαν κεφάλαια, επένδυσαν χιλιάδες ευρώ και τελικά βρέθηκαν με μια άδεια που δεν έχει καμιά αξία. Εκεί υπάρχει κάποιο πρόβλημα. Βέβαια θα μου πεις κάποτε πρέπει να γίνει μια αρχή, κάποιοι άνθρωποι θα αδικηθούν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Μπορείς όμως στη μεταβατική περίοδο να προβλέψεις ρυθμίσεις που προσαρμόζουν αυτούς που ήδη δραστηριοποιούνται σε ένα επάγγελμα προς τη νέα κατάσταση. Εμείς κατά την απελευθέρωση της αγοράς των φορτηγών προβλέψαμε διατάξεις, δηλαδή δώσαμε φορολογικά κίνητρα απόσβεσης του κεφαλαίου που είχε επενδυθεί και αυτήν την άυλη αξία των αδειών την κάναμε ουσιαστικά επίσημη, τους την αναγνωρίσαμε προκειμένου με κάποια πολιτικά μέτρα να μπορέσουν να κάνουν απόσβεση. Τα ταξί είναι διαφορετικό θέμα. Όχι γιατί το θέτει η τρόικα σε διαφορετική βάση. Το νόμο για τα φορτηγά τον συζητήσαμε γιατί θεώρησε ότι η Ελλάδα είναι δεκαετίες πίσω. Σε όλες τις άλλες χώρες της Ε.Ε. έχει συντελεστεί εδώ και πολλά χρόνια, ενώ στην Ελλάδα είχε να εκδοθεί νέα άδεια επί 40 χρόνια. Άρα έπρεπε να γίνει η αλλαγή. Όσον αφορά στα ταξί η δική μας προσέγγιση ήταν σύμφωνη με τα όσα ισχύουν σε άλλες χώρες της Ε.Ε. Ξέρετε το ταξί εκτελεί κι αυτό δημόσια μεταφορά, αλλά το τιμολόγιό του καθορίζεται από το κράτος. Η ταρίφα, όπως λέμε, είναι κοινή για όλα τα ταξί. Δεν υπάρχει ανταγωνισμός στις τιμές. Επειδή είναι δημόσια μεταφορά, πρέπει να ισχύουν προϋποθέσεις για να μπορεί κάποιος να ενταχθεί και να ασκεί αυτό το επάγγελμα. Και υπάρχουν θέματα, τα

οποία προβλέπει ο νόμος για το άνοιγμα των επαγγελματιών, ο 3919, ώστε με βάση το δημόσιο συμφέρον να μπορεί κάποιος να θεσπίσει κριτήρια βάζοντας μια οροφή για τον αριθμό των αδειών.

Το κριτήριο που είχαμε επιλέξει εμείς τότε, είναι αυτό που ισχύει σε όλες τις πόλεις της Ευρώπης και των ΗΠΑ, το πληθυσμιακό κριτήριο. Δεν είναι ένα μαγαζί και δεν μιλάμε για Ι.Χ. που καθένας μπορεί να βγάλει μία άδεια όποτε το επιθυμεί. Μιλάμε για ένα μέσο, το οποίο εκτελεί δημόσιο έργο κατά παραχώρηση και πρέπει να υπάρχει -και για λόγους περιβαλλοντικούς και κυκλοφοριακούς- ένας ανώτατος αριθμός, με βάση τον πληθυσμό κάθε πόλης. Δηλαδή πόσα ταξί θέλουμε ανά 1.000 κατοίκους; Θέλουμε 5, 10, 20, 50, 1000; Ας αποφασίσουμε πόσα είναι αναγκαία για να προσφέρουν κοινωνικό έργο με βάση το δημόσιο συμφέρον κι ανάλογα προτείνουμε το συντελεστή. Η διαφωνία μας ήταν πάνω σε αυτό. Ο κ. Ραγκούσης έκανε μια άλλη προσέγγιση, να μην υπάρχει συντελεστής, δηλαδή αναλογία. Σεβαστή και η άποψή του. Εντωμεταξύ προέκυψε μία Κυβέρνηση δύο κομμάτων και ο κ. Βορίδης επανήλθε σε μια προσέγγιση πιο κοντά στη δική μας αρχική προσέγγιση, αφού για το θέμα αυτό δεν είχε θέσει ουδέποτε θέμα η Ε.Ε και η τρόικα. Αντιλαμβάνεστε και τη μία ρύθμιση έπρεπε να την αποφασίσει η Κυβέρνηση και την άλλη ρύθμιση έπρεπε να την αποφασίσει η Κυβέρνηση, η οποία εντωμεταξύ είχε άλλη σύνθεση, ήταν δικομματική Κυβέρνηση.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Εκείνο που με ανησυχεί είναι ότι οι αλλαγές συζητούνται, αλλά οι λύσεις δεν έρχονται. Δηλαδή δεν παίρνει κάποιος την απόφαση να μπει το μαχαίρι στο κόκκαλο, τέλειωσε η ιστορία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Έχετε δίκιο, αλλά όλα αυτά πρέπει να γίνουν με έναν τρόπο ο οποίος μετράει το αναπτυξιακό, το δημοσιονομικό και το κοινωνικό όφελος. Κάθε λογικός άνθρωπος νομίζω ότι συμφωνεί στο ότι πρέπει να σχεδιάζουμε και να εφαρμόζουμε μία πολιτική η οποία δίνει ανάπτυξη, δίνει δημοσιονομικό κέρδος, προσφέρει κοινωνική υπηρεσία. Αν δεν τα δούμε αυτά και πάμε σε μια τυφλή σύγκρουση για τη σύγκρουση, λες και είναι αυτοσκοπός, έχουμε κάνει λάθος. Εμείς σχεδιάζουμε μία πολιτική και εάν αυτή η πολιτική περιλαμβάνει και τη σύγκρουση δεν θα τη φοβηθούμε, θα την κάνουμε. Την κάναμε με τα φορτηγά, την κάναμε με τους σιδηροδρομικούς, την κάναμε με τις αστικές συγκοινωνίες. Δεν μιλάει κανείς για το σιδηρόδρομο, έχει κέρδος τώρα ο

σιδηρόδρομος. Αλλά σύγκρουση για τη σύγκρουση δεν σχεδιάζει κανείς. Πολιτική σχεδιάζει.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Η λογική λέει όμως, όπως κάποιος θέλει να γίνει γιατρός, να γίνει γιατρός...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Αλλά με κανόνες. Πρέπει να σπουδάσει, να πάρει το πτυχίο του.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Ακριβώς. Κι εκεί έχουμε κανόνες, μπορείς να γίνεις και φορτηγατζής και οικοδόμος. Εδώ έχουμε «συμμορίες» σε αυτό το κράτος κι έχουμε ένα κομματικό μηχανισμό σκληρό, στα κυβερνητικά κόμματα, αλλά και στα άλλα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Όλα τα κόμματα ασκούν εξουσία κι επιρροή. Στη δημόσια ζωή της χώρας σε πολλά αξιώματα σε κρίσιμους τομείς, έχουμε στελέχη πολλών κομμάτων, που δεν είναι ούτε της Ν.Δ., ούτε του ΠΑΣΟΚ -σε κρίσιμους τομείς, στα Πανεπιστήμια ή αλλού. Μπορεί να πει κανείς όχι σε μεγάλο ποσοστό, αλλά και τις αποφάσεις παίρνουν κατά πλειοψηφία όργανα τα οποία στελεχώνονται από δυνάμεις που δεν ανήκουν στα δύο κόμματα. Άρα λοιπόν και τα άλλα κόμματα έχουν διαμορφώσει τη δημόσια ζωή της χώρας, έτσι όπως την γνωρίζουμε σήμερα.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Πας σε μια χώρα έχει κάτι που ξεχωρίζει: στη Γαλλία έχει αεροναυπηγική, οπλικά συστήματα, φάρμακα, μόδα, στην Ιταλία το ίδιο περίπου. Πείτε μου στη δική μας χώρα έναν τομέα που πήγε καλά, που να ξεχώρισε. Επομένως, εδώ το πρόβλημα είναι γονιδιακό πλέον, είναι συνολικό. Είναι μια χώρα που δεν παράγει σχεδόν τίποτα, εκτός από μεμονωμένες περιπτώσεις, γνωρίζετε και σωστούς οινοποιούς και σωστούς επιχειρηματίες, αλλά οι σωστοί δυστυχώς θα κλείσουν τώρα γιατί δεν μπορούν να αγοράσουν ούτε τις πρώτες ύλες με ελάχιστη πίστωση από τις Τράπεζες.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Αλήθεια είναι αυτό. Επειδή υπάρχει αυτή η πιστωτική ασφυξία, οδηγούνται και οι υγιείς επιχειρήσεις σε αφανισμό. Αυτό είναι ένα μεγάλο θέμα. Έχω μια μικρή διαφωνία στο σχόλιό σας όσον αφορά στο ότι είναι γονιδιακό το πρόβλημα. Αντιλέγω, για να πω ότι δεν είναι γονιδιακό το πρόβλημα, έστω κι αν το είπατε αστειευόμενος, γιατί έχουμε τους Έλληνες εφοπλιστές. Εκείνοι, ακριβώς επειδή κινούνται με ένα περιθώριο ελευθερίας εκτός των καταναγκασμών που επιβάλλει το ελληνικό κράτος με τις

δυσλειτουργίες του, διακρίνονται και είναι πρωταγωνιστές. Παγκόσμιοι πρωταθλητές θα έλεγα.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Κι εμένα αν δεν με φορολογούσατε με το «καλημέρα» ως εταιρεία ενημέρωσης, θα ήμουν πάμπλουτος. Θα μπορούσα να κάνω τα πάντα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Εσείς λοιπόν που έχετε εισοδήματα που δεν γίνεται να μην φορολογούνται γιατί είναι φανερά, σκεφτείτε αν αυτό συνέβαινε με όλους και ήμασταν όλοι συνεπείς με τις φορολογικές υποχρεώσεις μας ποια θα ήταν τα έσοδα του κράτους και πόσο πιο εύκολο θα ήταν να αποφύγουμε να επιβάλλουμε αυτές τις περικοπές τις δημοσιονομικές, οι οποίες γίνονται τελικά αναπόφευκτες. Θέλω να πω, αν παράγουμε, αν γίνουμε μία χώρα ανταγωνιστική, αν δεν πληρώνουμε τεράστια ποσά για εισαγωγές προϊόντων που παράγουν άλλες χώρες και δημιουργούμε με την παραγωγή αυτή θέσεις απασχόλησης για το δικό τους πληθυσμό, πόσο καλύτερη θα ήταν η χώρα μας. Εγκαταλείψαμε τη γεωργία, εγκαταλείψαμε τη μεσαία επιχειρηματικότητα, ο τουρισμός μας έχει τραυματιστεί από εμάς τους ίδιους με τις κακές υπηρεσίες που προσφέρουμε σε ακριβές τιμές. Βγάλαμε τα μάτια μας.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Έχουμε Πρωθυπουργό που δεν έχει πολιτική συνείδηση, ήταν τραπεζίτης. Έχει τραπεζική συνείδηση.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Είναι όμως κοντά στην πολιτική, γιατί ως Διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος δεν είναι απλός τραπεζίτης. Είναι θα έλεγα ένας ανεξάρτητος πολιτειακός παράγων, ασκεί πολιτική η Τράπεζα της Ελλάδος.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Δεν υπάρχει Τράπεζα της Ελλάδος, ούτε υπάρχουν Τράπεζες, αυτές είναι κεντρικά συστήματα τα οποία καθοδηγούνται από αλλού. Το κεφάλαιο δεν έχει ούτε χρώμα, ούτε πατρίδα. Όμως δεν μπορεί με τραπεζική λογική, εισπρακτική, επειδή τώρα πρέπει να πληρώσουμε τα τοκοχρεωλύσια να μην αντιλαμβάνονται κάποιοι ότι με τον υπάρχοντα ΦΠΑ δεν υπάρχει περίπτωση ανάπτυξης σε αυτόν τον τόπο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Το φορολογικό σύστημα πρέπει να το δούμε σε νέα βάση. Γνωρίζετε ότι ξεκίνησε ένας εθνικός διάλογος για την αλλαγή του φορολογικού συστήματος, αλλά δυστυχώς και η Ν.Δ. αποχώρησε και δεν συμμετέχουν σε αυτό το διάλογο. Είναι το πιο σημαντικό θέμα και το πρώτο που θα αντιμετωπίσει η νέα Κυβέρνηση. Είχα συμμετάσχει σε μία συζήτηση στην οποία είχε μιλήσει ο Πρωθυπουργός της Σουηδίας ο κ. Πέρσον, μαζί με άλλες προσωπικότητες και στα ερωτήματα ποιος είναι ο σωστός δρόμος για να

υπάρχει ανάπτυξη, να υπάρχει κοινωνική δικαιοσύνη και βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των πολιτών, είχε πει «ένα καλό φορολογικό σύστημα». Αυτό είναι η πολιτική της αναδιανομής. Παίρνεις από αυτούς που πραγματικά έχουν για να βοηθήσεις λειτουργίες του κράτους που προσφέρουν υπηρεσίες στους περισσότερους αδύναμους και βοηθάς κι αυτούς να έχουν καλύτερη πρόσβαση στις ποιοτικές υπηρεσίες. Αυτό όμως το φορολογικό σύστημα δεν υπάρχει. Όταν φτάσαμε σε ένα σημείο –για να τα λέμε όλα- εφοριακοί υπάλληλοι να μην καταθέτουν φορολογική δήλωση, είναι αυτό στοιχείο που δείχνει ποια διαφορά υπάρχει.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Όταν στις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας κατέγραφα με την κάμερά μου τη διαφθορά μου στο Δημόσιο, ορισμένοι με κοίταζαν με τρόπο επικριτικό και σχεδόν ειρωνικά θυμίζοντάς μου το ρόλο του εισαγγελέα. Δεν ήταν αυτός ο ρόλος μου. Απλώς έβλεπα ότι αυτή η διάβρωση και η νοοτροπία, κυρίως και η ατολμία του πολιτικού κόσμου να αλλάξει τα πράγματα εκ βαθέων, οδηγούσε στην απόλυτη καταστροφή. Πράγμα το οποίο έγινε. Χωρίς να κάνω τον προφήτη, και σήμερα βλέπω ένα πολύ ιδιόμορφο πολιτικό σύστημα το οποίο επιβάλλεται στην χώρα μας, εκλογές θα έχουμε, εναλλαγές θα έχουμε μόνον στον κατάλογο της πρωτιάς των κομμάτων στον πολιτικό χάρτη, αλλά η Κυβέρνηση θα παραμείνει μία. Δεν βλέπω τον Παπαδήμο να φεύγει από τη θέση του Πρωθυπουργού.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Πιστεύω ότι πολύ γρήγορα πρέπει να αλλάξει και η πολιτική, όχι μόνον τα πρόσωπα. Γιατί χωρίς προτεραιότητα στην ανάπτυξη, αυτή η πολιτική δεν έχει μέλλον. Θα οδηγήσει και σε έκρηξη και την Ελλάδα σε περαιτέρω αδυναμία να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της. Γι' αυτό μιλάω για εθνική συνέργεια ανεξαρτήτως του που ανήκει καθένας και πως σκέπτεται τα πράγματα, να δούμε τι κάνουμε για την ανάπτυξη, να παράγουμε νέο πλούτο, περισσότερα κομμάτια, να μεγαλώσει η πίτα για να έχουμε να μοιράσουμε. Χωρίς αυτό, λύση στο πρόγραμμα δεν υπάρχει.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Και ποιος θα είναι ο εγγυητής ότι τα διάφορα κοράκια των κομματικών μηχανισμών γύρω από το Κολωνάκι και την παραλιακή της Θεσσαλονίκης δεν θα αρμέγουν τον πλούτο του τόπου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ: Ο κόσμος ας τα αξιολογήσει όλα αυτά και ας τιμωρήσει και κόμματα και πολιτικούς. Η κρίση του είναι σεβαστή και πάνω απ' όλα.